

När blir myndigheterna snälla?

Dagens medarbetare i
Tanke-strecket är välkänd
för G-P:s läsekrets:
Dr Inga-Greta Agrell över-
läkare vid Hisingens barn-
och ungdomspsykiatriska
poliklinik

Samtidigt med de ungas krav
på demokrati grasserar ett
myndighetsraseri utan like. Vi är
intill förbannelse trängda av
myndigheter.

VI har skattemyndigheterna,
som vi är rädda för. Vi har po-
lisen som alltid har någon liten
sak att med myndighetston attac-
kera: en felparkering, en lös
hund, slarvigt passerad gata. Bar-
navårdsnämnd, hälsovårdsnämnd,
socialvård. Bostadsförmedlingen
har jag hört dess eget folk tala om
— som myndighet. Skolan är en väl-
dig myndighet (trots disciplinsvårig-
heterna eller ska vi säga tvärt-
om). När jag ibland hör min egen
specialitet barnpsykiatri ges vär-
dighet som myndighet stegrar jag
mig regelbundet. Barnpsykiatrien
är ingen myndighet, vill inte vara
en myndighet, barnpsykiatrien

TANKE strecket

vill vara en service-organisa-
tion till allmänhetens och i syn-
nerhet ungdomarnas tjänst.

JAG TRÄFFADE en ung polis,
som i minst en timme underhöll
mig med en skildring av hur han
vid upplopp på Götaplatsen upp-
levt, hur utmärkt han kunde kla-
ra sin roll som ordningsmaktens

representant, när han slutade att
fatta humör och i stället tillägna-
de sig ett vädjande servicesätt:
»Kom nu här och hjälp mig grab-
bar, så ska jag hjälpa er sedan». Nästan alla polisiära korrekationer
kan ges i service-anda och ord-
ningens upprätthållare kan vara
säker på att få ett vänligt »tack,
konstapeln det ska jag tänka på i
fortsättningen». Lika säkert som
att en snäsigt och ovänligt fram-
förd tillsägelse ofelbart väcker
olust och sabotageanda. Som
man ropar i skogen får man svar.
Ju.

INOM BARNPSYKIATRIEN fö-
rekom tidigare ofta att motvilliga
föräldrar kom dragande med ett
ännu motvilligare barn. Numera
tar vi aldrig emot sådana som inte
efter ett vänligt bemötande blir
samarbetsvilliga. Vi erbjuder vår
service men tvingar ingen — och
vi poängterar detta för våra pa-
tienter och deras föräldrar. När
man får klart för sig att det gäller
service och inte tvång, blir det
terapeutiska utgångsläget positivt
på ett helt annat sätt än genom
myndighetsingripande.

Socialvården har fortfarande en
och annan representant som upp-
fattar sig som myndighetsperson
så till den grad, att våra hjälpsö-

kande mammor kommer storgrå-
tande och meddelar, att de hellre
svälter än går en gång till till
detta förskräckliga ställe, där de
behandlas som parias. Myndig-
hetspersonerna menar inget illa.
De har bara inte fått lära sig att
det finns gränser för hur man kan
behandla folk. Bristande utbild-
ning alltså.

Och skolan. Jag deltog som
outsider i en internordisk skol-
kongress. Där fick man höra en
nordisk lärare tala om »vor mange
elever en lærer kan *betjene*». Tror
Ni, ärade läsare att vi här hemma
kan komma så långt?

Tänk när polisen kommer och
frågar: Kan jag hjälpa till med
något? När socialvårdaren vänligt
tröstar mig: Madame Ni har i så
många år betalat skatt, varmed
kan jag stå till tjänst, När
bostadsförmedlingen uppmuntran-
de ber om ursäkt för sin sviktan-
de förmåga, istället för att bevisa
för mig, att mina bostadsanspråk
är hutlösa.

Tänk när alla myndigheter
ersätts av serviceorganisationer,
vänligt inbjudande, tröstande, un-
dervisande istället för tillrätta-
visande och mästrande. Tänk.

Inga-Greta Agrell